

ЯК УСЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Вона повільно переходить від сну до свідомості. Її пронизує уламок упізнання: ні, це не сон. Вона не у своєму ліжку. Не у безпеці. Наростає паніка. Де вона? Намагається ковтнути слину, та в роті пересохло. У дальній частині горла відчутний незнайомий смак. Її тілом іще різкіше струшує від усвідомлення: Кров! Це смак крові. Її подих пришвидшується. Вона робить спробу поворухнути головою, проте не може. Шорстка волога тканина закриває їй обличчя. Вона в пастці, руки міцно притиснуті до тіла. Вона починає відчувати біль. Нестерпний біль. У плечах. У ребрах. У животі. Поміж стегнами. Біль гупає в її черепі. Її венами розливається адреналін, і вона широко розплющує очі. Проте нічого не бачить. Її мозок облизує паніка. Вона розкриває рота, щоби крикнути, але звук приглушений.

Що це? Де я?

Зосередься, зосередься. Паніка вбиває. Треба думати. Спробуй згадати.

Але мозок затуманився. Вона намагається відшукати ниточку розуміння, силкується зосередитися на

відчуттях. Холод — її ноги дуже холодні. Вона ворушить великими пальцями. Відчуває повітря. У неї босі ноги? Ні, лишень одна. На другій є взуття. Її поранено. Здається, серйозно. До її млявого мозку просочується невиразний спогад: вона від когось відбивається, її тримають. На неї жорстоко напали — в неї є таке відчуття. Приголомшення, безсилля. Тоді поранили. А зараз її у щось загорнули і кудись переміщують. Її підкидає. Вона відчуває вібрації. Невже це звук двигуна? Автівка? Так, вона в якомусь транспорті. Вона розпізнає голоси. З переднього сидіння. Вона лежить на задньому. Голоси... Вони видаються гарячковими... Вони сваряться. На тлі голосів неголосно лунає музика. В автівці грає радіо. Вона точно в автівці... Вони кудись її везуть.

Вона чує слова. «Викинути... Сама винна... Сама напросилася. Не можемо звинувачувати...»

Вона знову провалюється в чорноту. Цього разу — цілковиту.

МОВЧАЗНІ СВІДКИ

31 жовтня 2019 року. Четвер

23:57. Гелловінська ніч. Темно. Водою стелиться густа імла, невпинно мжичить, а срібний «мерседес майбах» із двома пасажирами звертає на багнисту дорогу, що веде до покинутого зерносховища. У світлі фар, яке вихоплює з темряви основи старих резервуарів, виблискують дощові краплі. Седан перетинає колію та, підстрибуючи, котить вибоїстою дорогою, що тягнеться паралельно до краю океанської затоки. «Мерседес» зупиняється в густих сутінках під мостом, який, вигнувшись над затокою, з'єднує Норт-Шор із Ванкувером. Фари гаснуть. Усе довкола почорніло, мерехтить лише затягнуте туманом місто по інший бік води.

Тут пасажири почуваються у безпеці: вони захищені, закриті від світу в м'якому шкіряному салоні й у теплі розкішного седану. Вгорі на мості неголосно гуркочуть інші автівки, той звук час до часу переривається ритмічним брязкотом, коли шини наїжджають на металеві стики.

Чоловік із жінкою не гають часу на милування тим, як прибій чорнилом вихряться біля доку старого зерно-сховища. Їхнє збудження сягнуло рівня лихоманки. Усе почалось уранці — та їхня невеличка гра — за сніданковою зустріччю, коли її литка в панчосі притислася під столом до його штанини, поки вони спокійнісінько обговорювали правову стратегію з міськими чиновниками. Бажання наростало впродовж подальшого обговорення судового процесу на високому рівні й далі за обідом. Воно дійшло апогею на вкраденому за дверима чоловічої вбиральні поцілунку. Обое знали, що скінчиться саме так — шаленим сексом у її автівці в якомусь сумнівному місці. Ця парочка залежна саме від передчуття. Небезпеки. Ризику. Вони обое одружені з іншими людьми. Він є членом Законодавчих зборів провінції. Вона першокласна міська адвокатка. Обое мають дітей.

Вони завжди вибирають схожі місця. Щось промислове. Вогке. Покинуте. Позначене графіті, засмічене уламками міста. Неприємне, проте й чарівне — в якомусь непристойному сенсі. Така вже в них примха: чинити перелюб на тлі занедбаності. Протиставляти свої розкіш, розум, багатство та високе становище цим піщаним урбаністичним полотнам — це підігріває їхню пристрасть. Наповнює їх почуттям влади. Додає їхній інтрижці зернистості нуарного фільму, що підживлює плотське задоволення.

Вона скидає човники *Ralph Lauren*, водночас смикаючи його червону краватку, вовтузиться з його

блискавкою. Він розстібає перлові гудзики її шовкової блузки, задирає їй спідницю, розриває, зголоднілий, панчохи. Вона перелазить через консоль, опускається, широко розставивши ноги. Коли вона сідає на нього, він заплющує очі й стогне від насолоди. Та вона раптово завмирає. Вона бачить, як із туману виринають дві пари фар. Їхні промені пробивають в імлі однакові світлові тунелі: одна автівка їде за іншою. Машини звертають перед покинутими резервуарами і прямують до колії.

— Хтось наближається, — шепоче вона.

Він, здається, не чує її. Не розплющуючи очей, він продовжує стогнати й підіймає вгору таз, намагаючись підштовхнути її стегна рухатися до свого паху. Та вона стискає його руку, щоби він теж зупинився. Її серце гучно вистукує.

— Там дві автівки, — каже вона. — Їдуть у наш бік.

Він розплющує очі, повертає голову й різко випростовується. Тильним боком кулака протирає отвір у запітнілій шибі. Вони мовчки визирають крізь шпарину, поки світло фар перетинає колію і, тримаючись паралельно до води, наближається.

— Дідько, — неголосно каже він. — Це приватна територія. Її відгородили для будівництва. Тут не має нікого бути. Особливо в такий час.

— Може, то діти зібралися побешкетувати на Гелловін? Чи якась зустріч наркоторговців? — шепоче вона.

Автівки наближаються. Перша менша за другу, але туман, дощ і темрява не дозволяють визначити ні

кольорів, ані моделей. До того ж обидві автівки підсвічено ззаду — моторошним сяйвом захищеного поінший бік води міста. Менша автівка може бути жовта чи кремова, думає жінка. Гетчбек. Більша автівка — седан. Можливо, темно-сіра чи синя. Дві пари фар на мить вихоплюють чорнильну воду, коли автівки досягають вигину дороги. Морська вода полискує в їхньому світлі ніби побитий метал.

— Вони їдуть прямісінько на нас, — каже жінка.

— Нам нікуди тікати. Тут немає запасного виходу, — відповідає він. — Ми легка здобич.

Автівки підїхали ще ближче.

— Що за чортівня? — Жінка швидко пересідає на водійське крісло, намагається підтягнути розірвані панчохи й узуті човники. Він смикає вгору свою блискавку.

— Чекай, чекай... Вони зупиняються, — каже він.

Парочка завмирає. У цілковитій тиші обоє спостерігають, як із водійського боку відчиняються двері гетчбека і з машини виходить висока постать. Вони бачать логотип на дверях. Інша фігура виходить із більшого седана. Нижча. Повніша. Обидва водії одягнені в чорне, їхній одяг виблискує під дощем. Один у шапці. Другий у каптурі. Водії не вимикають ані фар, ані двигунів. Вихлопні гази клубочаться в темряві білими хмарками.

Туман густішає й оповиває двох водіїв, коли ті відчиняють задні двері седана. Вони силкуються витягти

зі сидіння щось велике і важке. Скидається на чималий згорнутий килим. Він важко падає на землю.

— Що вони роблять? — питає жінка.

— Вони витягли щось, загорнуте в килим, — каже чоловік. — Щось важке.

Жоден із них не хоче визнавати свою здогадку.

Двоє водіїв піднімають і тягнуть свій вантаж до води. На краю покинутого доку, допомагаючи собі й руками, і ногами, вони штовхають і скочують його з берега. Та річ зникає. За секунду знову з'являється: пробіск чогось білого закручує у вирі й течією відносить до мосту. Воно обертається у воді й починає тонути. За хвилину його вже нема.

Жінка важко ковтає.

Салон «мерседеса» наповнюється крижаним холодом.

Чоловік не може дихати.

Обоє нажахані побаченим. Той страх проникає вглиб їхніх кісток. Високий водій квапиться до гетчбека. Він нахилиється до водійського боку і вовтузиться з чимось під кермом.

Двоє водіїв дивляться, як гетчбек рухається до води, ніби сам собою.

— О боже, вони затиснули педаль газу! Нам треба вибиратися звідси. — Жінка тягнеться до замка запалювання.

— Зупинися. — Чоловік хапає її за передпліччя. — Не воруши жодним м'язом, доки вони поїдуть. Вони можуть убити нас за те, що ми тільки-но побачили.